enne kui ta kõlblikkuks saab, oma paiga peale tulla, kas põrgusse ehk taewa. Ja se puhhastamisse tulli on eakene 9 korda kibbedam, kui se ürikene tulli siin ma peal. Et nüid selle tulle seest rutto wälja sada, sest seal ei olnud mitte nõnda wäga kidowäärt pehme, kui padja sängis, ei nõndagi ea, kui tallo pojja saunas, kos ea pang kerrisselle eideti, olli wajja preestrissid palluda, et nemad selle waese ingekesse eest palluksid, ja ramatute seest loeksid. — Agga nende puhha meeste su ei olnud ka mitte kronoassi, et ta ei olleks mitte kullunud; ta maksis rahha, ja se rahha läks kerriko laeka, kerriko laekast paysti ja tema inglite kõhto. Igga pääw ellati surelt, suremalt, kui mõni keiser ehk kuningas ellab, sest se papst olli ja se issand ülle kõige se ma; ka põrgo ja taewa wõtmed ollid temma käes. Üks nisuggune sürst ei wõinud ommetegi mitte maddalalt ellada. Sedda wisi leiti nüid kõikisuggusid muid õppetuisi weel, ja et se rahwass leidma ei saaks, et need kõik walleõppetussed on, kelati tedda kangeste ja lange trahwiga ärra, bibli ramatut luggemast, mis ükspäinis preestritelle kätte anti. — Ja et rahwass sedda ei mõistaks, loeti tedda Laddina kele peal ette. Ja nõnda rõhhuti siis ka weel igga mu piddi rahwast mahha, tedda ikka rumalamaks ja rumalamaks tehha, sest et rumala rahwa ülle ea wallitseta on. Rumala rahwalle wõib kõiki ette üttlda, mis sa tahhad, ta ussub ikka, kas olleks se siis ka wai se kõige ullem ullus; ta kuleb ikka sure süggawa ussuga selle peale, teeb waggadusse sees täño pärrast weel peälegi oma kukrukest lahti ja püiab oma õppetajjat se kalli sure ande eest ni paljo kui temal se wõimalik on, tassuda. Nüid siginessid se kesmesse ajja sees ka weel need mugid ja nonnid ülless, kes kui seiswa wäggi se papsti eest seisid ja sõddisid, kõiki neid kallid õppetuisi waggal näol rahwalle õppetates ja kulutates isse enda ja papsti kassuks ja mele eaks. Need käisid, kuida meie õnnis Luther sedda ütleb, kui täiad möda maad ja inemesid weel sedda wimast werre tilka rahwa seest wälja, rahwa inge õnneks, kuida sedda iggal pool õppetati, kerjassid ja korjassid ikka waestelle ja kerikulle, õnnistassid ja jutlustassid neid kallid andjid ja tõotassid neile taewast, ka ükskord kerget wäljasamist se puhhastamisse tulle seest. Nõnda wisi langes ka siis tõeste se rahwass süggawa pimedusse sisse, ja need kallid mõtted ja tarkussed, mis wanalajjal se tark Gräka, Roma ja Ägüptusse rahwass, kedda pimediks pagganiks üüti, mõistsid, said sutumatta otsa. Midda enam nüid se waene rahwass pimedusse sisse langes, midda enam kuningad ja keisrid papsti eest rumala rahwa pärrast, kedda papst silma pilk nende wasto ülleskihhotata wõis, wärrisessid, sest jo ollid mitto kuningad papstist ärra nedetud, ja üks keiser Saksa maal, nimega Heinrich 4, kolm päwa ja kolm ööd Januari kuul paljassjalgselt ja palja peaga, üksi willase särgi sees trahwiks wäljas owi peal petud, — sedda enam läksid need mugid, nonnid ja preestrid julgeks, nõnda